

bruges paa samme Maade som Hærløven i den kommende Sommers Felttog; den skal exploiteres paa lignende Maade; og for at bidrage, hvad jeg kan, til at faae slaaet fast her i Rigsdagen, at dette er fuldstændig grundløst, skal jeg søge at give saamange Oplysninger, som jeg kan give, uden at komme ind paa, hvad der er foregaaet i Udvalget. Det ærede Medlem sagde, at det var et Venteudvalg. Nu vel, lad saa være, men Ventetiden var dog ikke ubegrændset, men derimod begrændset, og af hvem var den begrændset? Af Udvalgets Formand. Mentte Udvalgets Formand, at Diebliffet var kommet til at optage Sagen til Forhandling, saa var det hans Sag at staae sig Oplysning om, hvor vidt den samme Ansættelse deltes af de øvrige Medlemmer i Udvalget, og han var da ganske naturlig henvist til at søge Oplysning saavel hos den Side, til hvilken jeg hører, som hos den Side, til hvilken det ærede Medlem fra Rjåge hører. Dette skete ogsaa, og da vi saa kom sammen i Udvalget, forelaa der saa for dette Noget som helst, der kunde betegnes som en bestemt Overenskomst eller som en Kontrakt, som det ærede Medlem fra Ribe (Wulf) sagde? Skjøndt det ærede Medlem fra Rjåge er bleven støttet i sine Udtalelser saavel af det ærede Medlem fra Ribe som af to andre ærede Medlemmer fra den Side i Udvalget, vil jeg dog nedlægge en bestemt Indsigelse derimod; men da jeg godt kan indse, at en Indsigelse Intet nytter, naar der ikke er knyttet Bevis til den, saa skal jeg føre Beviset, og Beviset ligger i § 32. Heldigvis har jeg Ret til at tale om § 32 og den Maade, hvorpaa den er bragt tilveie, da dette staar at læse i Udvalgets Betænkning. Forslagsstillerne havde tænkt sig en Ordning saaledes, at de daarlige Subjekter, der ikke vilde gjøre Gaan, efter at have været straffede mindst 5 Gange, saaledes at de samlede Strafdages Antal var lig 60 Dages Vagtaarrest, deriblandt een Gang ved Krigsretsdom, kunne ved Krigsretsdom dømmes til at fjernes fra Hæren i Fredstid, dog skulde det staa dem frit, naar de ønskede at faae Mesopreising, frivillig at melde sig det paafølgende eller et paafølgende Aar, og naar de saa opføre sig godt, kunne de indtræde i deres tidligere Ret. Det var Forslagsstillerens Standpunkt, det vide de Herrer meget godt. Men nu spørger jeg: Er det det Forslag, som har fundet Tilslutning fra Hæren, og som i Diebliffet foreligger Thinget til Beslutning? Nei ingenlunde! (Wulf: Hvoraf vide vi det?) Hvoraf vi vide det? Dette Spørgsmaal fra det ærede Medlem er fuldstændig uberettiget, thi han veed Besset, men det staaer desuden i Betænkningen. Dette Forslag, som jeg nævnte, blev fremsat af den ærede Ordfører, men mødte Modstand fra det ærede Medlem fra Ribe og fra det ærede Medlem fra Aalborg (S. Steffensen), idet begge betragtede det som noget farligt at gaa ind paa

et saadant Forslag, fordi Hjemsendelsen meget godt kunde af de Paagjældende blive opfattet som en Slags Velgjerning, en Betragning, der jo maa siges at have sin Berettigelse, naar henfjes til, at vi jo i Hæren have Folk, der komme fra Ladegaarden, og som, da de ere vante til at vagabondere, vistnok vilde betragte det at blive hjemsendt som en Lykke; men Forslagets Gjennemførelse vilde tillige kunne medføre saadanne Konsekvenser, at en saaledes hjemsendt Person kunde benytte sin Frihed til at gaa ud og se paa, hvorledes hans tidligere Kammerater maatte arbejde som Løn for, at de ikke havde forset sig. Derfor mødte dette Forslag hverken Sympathi hos det ærede Medlem og hans Meningsfæller eller hos Hæren, og man bestrebte sig saa for at finde andre Udveie, hvilket kan ses af Betænkningen. Et nyt Forslag gif nemlig ud paa, at de, der havde faaet en saadan Straf som alt omtalt under deres første samlede Tjenestetid, skulde ved Krigsretsdom hjemsendes, og den af dem indtil Hjemsendelsesdagen præsterede Tjeneste betragtes som ikke ydet; derimod skulde de saa indkaldes det paafølgende Aar med Rekruterne for at begynde forfra, og hvis de saa under den fornyede Tjeneste atter gjorde sig skyldig i alvorlige Forseelser, skulde de ved Krigsretsdom sættes ud af Hæren i Fredstid. Mod dette Forslag blev der gjort den Indvending, at Erfaringen havde lært, at naar en Mand først havde været inde i Tjenesten og saa blev hjemsendt og derpaa kom ind paany, havde han en Slags Autoritet overfor Rekruterne som gammel Soldat, men at han i Reglen ikke benyttede denne i det Godes Tjeneste, men mere anvendte sin Indflydelse til at vise sine unge Kammerater paa gale Veie. Derfor vilde man i Udvalget heller ikke gaa ind paa en saadan Ordning. Der blev saa lagt alle Hoveder i Blød for at finde en ny, og Resultatet deraf var, at der blev fremsat tre Forslag, af hvilke de to ere trykte, det ene i Betænkningen, det andet i Uændringsforslagslisten, hvorimod det tredje, som ogsaa berøres i Betænkningen, blev taget tilbage. Sidstnævnte Forslag havde jeg stillet, og jeg skal tillade mig at berøre det med et Par Ord. Det gif nærmest ud paa at finde en brugelig Løsning af Tanken i Lovforslagets § 32; thi at denne Paragraf ikke kunde benyttes i den Form, hvori den forelaa, derom vare alle enige. Forslaget gif ud paa, at den, der i sin Tjenestetid havde været straffet med en samlet Straf af indtil 60 Dages Vagtaarrest, skulde, naar hans første samlede Tjenestetid var endt, blive tilbage til Efterjensete lige saa længe, som han havde siddet i Arrest, dog at han, forsaavidt han under denne Tjenestetid i en vis Tid viste god Opsørsel og var flittig, kunde hjemsendes tidligere, hvorimod han i modsat Fald kunde sættes ud af Hæren i Fredstid. Da dette Forslag ikke vandt Sympathi, saa havde man kun de to Forslag tilbage, af hvilke det ene findes i Uændringsforslagslisten under